

ærede Forslagsstiller om at gøre at give Forslaget en almindelig Karakter, at affatte det saaledes, at det maatte kunne blive virksomt over det ganske Land, og det siger sig selv, at saaledes maatte den ærede Forslagsstiller ogsaa se, dette Sigte maatte han tage, naar han i det hele taget vilde foreslaa Statstilskud til Arbejdsløsheds-kasser. Men her er det, synes mig, at Forslaget har sit svage Punkt. Jeg tror nemlig ikke, at Forslaget, hvis det gennemføres, vilde kunne faa en saadan almindelig Karakter, som f. Eks. Sygekasserne have, og naar jeg ikke tror, at dette kan blive Tilfældet, er det af en bestemt Grund, og det er det solidariske Ansvar, som foreslaas mellem Kasserne indbyrdes. Forslagsstilleren sagde, at han havde bygget sit Forslag paa Sygekassesystemet. Jeg vil dertil sige, at det i Virkeligheden er et Brud paa Sygekassesystemet. I Lovforslaget bestemmes det jo, at der af det Grundfond, som Staten skal stille til Arbejdsløsheds-kassernes Raadighed, kan tilstaa de arbejdsløse Laan, og at man kan tilstaa dem Rejsehjælp og forskellige Ting, og samtidig foreslaas det, at alle Kasserne skulle være solidariske over for hinanden, det hele skal være gensidigt. Men det er netop tilsammen et meget stort Brud paa det System, hvorpaa Sygekasserne ere byggede, og jeg tror, at det vil faa den praktiske Virkning, at Lovforslaget, hvis det gennemføres, ikke vil kunne faa en almindelig Karakter. Jeg kan nemlig ikke ret vel tænke mig, at Arbejdsløsheds-kasser oprettede ude paa Landet, hvor Arbejdsløsheden er mindre og sjældnere end inde i de store Byer, ville paatage sig Ansvaret sammen med Arbejdsløsheds-kasser, som blive oprettede i Kjøbenhavn, Aarhus, Odense og andre store Byer. Det tvivler jeg i meget høj Grad paa, navnlig af den Grund, at vi savne enhver Definition af Begrebet „Arbejdsløshed“, „uforskyldt Arbejdsløshed“. Jeg hørte jo nok den ærede Forslagsstiller udtale, at han mente, at det var overflødig at definere dette Begreb, naar de enkelte Kasser selv havde Ansvaret for deres Handlinger, for deres Understøttelser. Saaledes kunde det ærede Medlem ræsonnere, hvis hver enkelt Kasse stod isoleret og kun havde Ansvaret for sin egen Virken. Men man kan ikke ræsonnere paa samme Maade, naar man foreslaar det solidariske Ansvar for alle Kasserne. Naar man gør det, bliver det nødvendigt at definere Begrebet „Arbejdsløshed“, og det bliver det ogsaa, naar man foreslaar Statsunderstøttelse til disse Kas-

ser. Sagen er jo nemlig den, at tænke vi atter paa to Kasser, en ude paa Landet og en f. Eks. her inde i Kjøbenhavn, vil det jo straks falde i Øjnene; at med Hensyn til Bedømmelsen af den uforskyldte Arbejdsløshed vil Forskellen i Opfattelsen kunne være meget betydelig. Man vil maaske i Kjøbenhavn opfatte det saaledes, at det er uforskyldt Arbejdsløshed, naar en Mand ikke længere kan opnaa den Løn, som Priskuranten ansætter, trods det, at der staa ham Arbejde aaben maaske i et andet Fag, som han under Hensyn til Priskuranten og sit Fags Interesse ikke vil tage imod. Ude paa Landet vil dette ikke blive Tilfældet, hvor den faglige Organisation ikke er gennemført, og da navnlig paa Landarbejdernes Omraade vil noget saadant jo ikke kunne gøre sig gældende. Jeg tror derfor, at naar man bygger paa Solidariteten og man tillige bygger paa Statstilskud, kan man ikke komme uden om at forsøge paa at definere Begrebet „uforskyldt Arbejdsløshed“. Men det har den ærede Forslagsstiller ikke gjort, det har han ikke forsøgt, det har han ment var overflødig, og jeg tror, at det vil blive en Bremse for Forslagets, hvad man kunde kalde almindelige Karakterer.

Imidlertid kan jeg, som allerede nævnt, kun udtrykke min Tilfredshed med Tanken i Lovforslaget og med Princippet deri, nemlig dette at oprette selvstændige Kasser, byggede paa Selvhjælp og med Statstilskud. Jeg antager heller ikke, at den ærede Forslagsstiller i den Grad har bundet sig til sit Forslags enkelte Bestemmelser, at han ikke vil kunne modtage Ændringer deri, og jeg tror, at det, hvis Forslaget, som jeg antager bliver henvist til Behandling i et Udvalg, vil blive nødvendigt af disse Grunde og for Resten af en hel Del flere endnu, jeg her har nævnt, at komme til at foretage endogsaa ret indgaaende Ændringer i Forslaget. Endnu skal jeg kun sige, at det jo for saa vidt er beklageligt, at Forslaget er fremkommet paa et saa sent Stadium af Rigsdagssamlingen, som Tilfældet er, paa et Tidspunkt, da vi for nylig temmelig udførligt have drøftet Spørgsmaalet om Arbejdsløshedsforsikring, og paa et Tidspunkt, da vi ikke kunne have Udsigt til at faa dette Lovforslag behandlet i et Udvalg — vi staa jo nemlig i den 11te Time med Hensyn til denne Rigsdagssamlings Varighed — og endelig lige foran et Valg. Jeg indser godt, at man kan sige som saa, at hvis vi ikke naa til Ende med Forslaget i Aar, kunne vi jo tage fat paa det igen til næste